

DE
GEVALLEN KONING

Holly Black bij Boekerij:

De wrede prins

De gevallen koning

HOLLY BLACK

DE

GEVALLEN
KONING

DEEL II

VAN DE ELFHAME-SERIE

ISBN 978-90-225-9161-1
ISBN 978-94-023-1588-2 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: The Wicked King
Vertaling: Anne-Marieke Buijs
Omslagontwerp: Karina Granda, bewerkt door DPS Design &
Prepress Studio
Omslagbeeld: © Sean Freeman
Zetwerk: Pier Post

© 2019 Holly Black
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kelly Link, lid van het meervolk

het Grillige Bos

Paleis
Elfhame

Melkwoud

Insmire

Maskermee

landgoed
van
Madoc

Kaart van de
verschuivende eilanden van

Elfhame

ndgoed van Locke

Insmoor

Vergeteltoren

Mandragoramarkt

Insweal

Heulhuis

de Onderzee

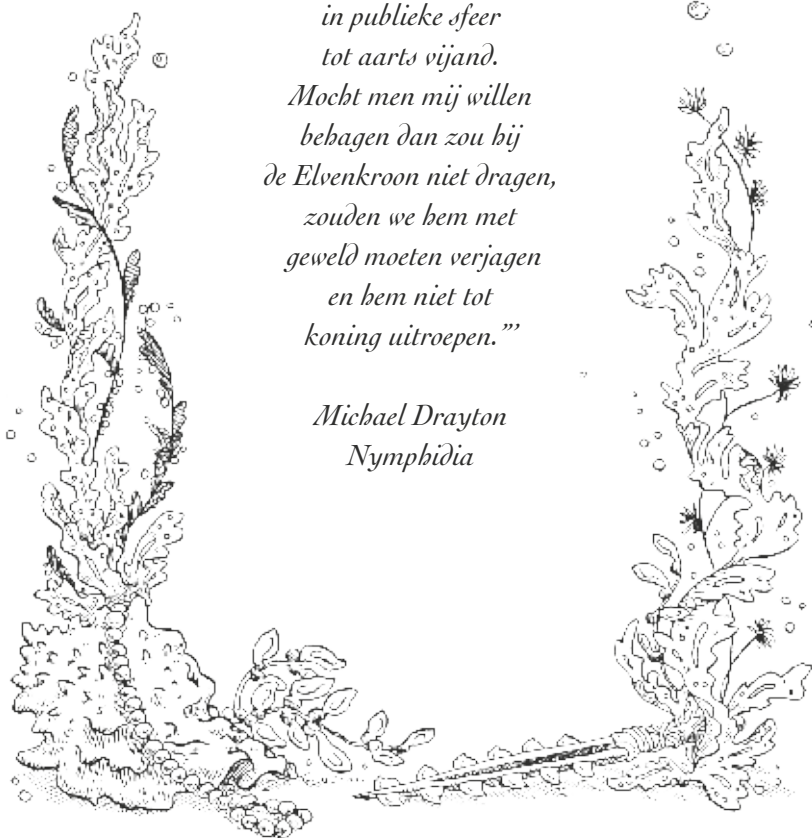
Boek 1

'Zeg hem dit:

*"Ik trotseer zijn aantijgingen
en zijn gebrek
aan eer, verklaar hem
in publieke sfeer
tot aarts vijand.*

*Mocht men mij willen
behagen dan zou hij
de Elvenkroon niet dragen,
zouden we hem met
geweld moeten verjagen
en hem niet tot
koning uitroepen."*

*Michael Drayton
Nymphidia*

Jude hief het zware oefenzwaard en nam de eerste houding aan, die van paraatheid.

‘Wen aan het gewicht,’ had Madoc haar verteld. ‘Je moet sterk genoeg zijn om keer op keer toe te slaan zonder moe te worden. Dat is les nummer één, dat je jezelf zo sterk moet maken. Het zal pijn doen. Van pijn word je sterk.’

Ze zette haar voeten stevig neer op het gras. De wind blies zacht door haar haar terwijl ze de verschillende posities doorliep. Eén: het zwaard voor haar in een schuine hoek, waardoor het haar lichaam beschermde. Twee: het gevest hoog, alsof de kling een hoorn was die aan haar hoofd ontsproot. Drie: laag bij de heup, gevolgd door een bedrieglijk achteloze neerwaartse beweging naar voren. Vier: opnieuw opwaarts, bij de schouder. Elke positie kon makkelijk worden doorgevoerd naar een aanval of een verdediging. Vechten was als schaken: het draaide om het anticiperen op de acties van de tegenstander en die te bestrijden voordat je werd geraakt.

Het was echter een schaakpartij waarbij het hele lichaam werd

ingezet. Een schaakpartij die tot blauwe plekken leidde en waardoor ze moe werd en gefrustreerd raakte over de hele wereld en zichzelf.

Of misschien leek het meer op fietsen. Toen ze die vaardigheid had geleerd, in de echte wereld, was ze talloze keren gevallen. Ze had haar knieën zo vaak geschaafd dat haar moeder had verwacht dat ze er littekens aan over zou houden. Maar Jude had zelf haar zijwieltjes verwijderd en geweigerd behoedzaam over de stoep te fietsen, zoals Taryn. Jude wilde op straat fietsen, net als Vivi, en als er daardoor steentjes in haar huid terecht kwamen, tja, dan zou ze haar vader die er 's avonds met een pincet uit laten halen.

Soms verlangde Jude naar haar fiets, maar fietsen waren er niet in Faerie. In plaats daarvan waren er enorme padden en magere groenige pony's en paarden zo dun als een schaduw.

Er waren ook wapens.

En de moordenaar van haar ouders was nu haar pleegvader. Madoc, de generaal van de opperkoning, die haar wilde leren hoe ze te snel kon rijden en hoe ze tot de dood kon vechten. Het deed er niet toe hoe hard ze naar hem uithaalde, daar moest hij alleen maar om lachen. Haar woede beviel hem. 'Pit', noemde hij het.

Zij vond het ook fijn om boos te zijn. Dat was beter dan bang zijn, beter dan zich ervan bewust te zijn dat ze een sterveling tussen monsters was. Niemand bood haar nog de optie van zijwieltjes.

Aan de andere kant van het brede zilverkleurige grasveld liet Madoc Taryn een reeks houdingen doorlopen. Taryn leerde ook met een zwaard om te gaan, al had zij andere problemen dan Jude. Haar houdingen waren veel beter, maar ze haatte het sparren. Ze combineerde overduidelijke verdedigingen met de overduidelijke aanvallen, dus het was makkelijk om haar tot een reeks bewegingen te verlokken en dan te scoren door het patroon te verbreken. Elke keer als dat gebeurde werd Taryn kwaad, alsof Jude de passen van een dans verprutste in plaats van te winnen.

'Kom eens hier,' riep Madoc naar Jude.

Ze liet het lemmet van haar zwaard tegen haar schouder rusten en

liep naar hem toe. De zon ging net onder, maar Faeries zijn schemerwezens en hun dag was nog niet eens voor de helft verstreken. Koperen en gouden vegen kleurden de lucht. Ze snoof de geur van dennennaalden diep op. Heel even voelde ze zich alsof ze zomaar een meisje was dat een nieuwe sport leerde.

‘Kom sparren,’ zei hij, toen ze hem naderde. ‘Jullie meiden tegen deze oude scharlaakkap?’

Taryn leunde op haar zwaard, waardoor de punt ervan in de grond drong. Het was niet de bedoeling dat ze het zo gebruikte, dat was niet goed voor het lemmet, maar Madoc gaf haar geen standje.

‘Macht,’ zei hij. ‘Macht is het vermogen om te krijgen wat je wilt. Macht is het vermogen om degene te zijn die de beslissingen neemt. En hoe krijgen we macht?’

Jude ging naast haar tweelingzus staan. Het was duidelijk dat Madoc een antwoord wilde horen, maar ook dat hij het verkeerde verwachtte. ‘Door goed leren te vechten?’ zei ze om maar iets te zeggen. Toen Madoc naar haar glimlachte, zag ze de puntjes van zijn onderste slag tanden, die langer waren dan de rest.

Hij ging met zijn hand door haar haar.

Ze voelde de scherpe randen van zijn klauwachtige nagels tegen haar hoofdhuid, te zacht om pijn te doen, maar toch een herinnering aan wat hij was.

‘Macht krijg je door die te grijpen.’ Hij wees naar een laag heuveltje waar een doornboom op stond. ‘Laten we een spel maken van de volgende les. Dat is mijn heuvel. Neem die in.’

Taryn beende er gehoorzaam heen. Jude volgde. Madoc liep met hen mee met een gevaarlijke glimlach om zijn mond.

‘En nu?’ vroeg Taryn, zonder enig enthousiasme.

Madoc tuurde in de verte, alsof hij in gedachten verschillende regels doornam en afwees. ‘Nu verdedigen jullie die.’

‘Hè, wat?’ vroeg Jude. ‘Tegen jou?’

‘Is dit een strategiespel of een sparroefening?’ vroeg Taryn met gefronste wenkbrauwen.

Madoc plaatste een vinger onder haar kin en hief zo haar hoofd tot ze in zijn goudkleurige kattenogen keek. ‘Sparren is toch een strategiespel, gespeeld op hoge snelheid,’ vertelde hij haar heel serieus. ‘Overleg met je zus. Als de zon gelijkkomt met de bast van die boom neem ik mijn heuvel in. Werk me één keer tegen de grond en dan winnen jullie allebei.’ Hij vertrok naar het stukje bos een eindje verderop.

Taryn ging op het gras zitten. ‘Ik wil dit niet doen.’

‘Het is maar een spel,’ herinnerde Jude haar zenuwachtig.

Taryn keek haar lange tijd aan. Het was de blik die ze elkaar schonken als een van hen deed alsof alles normaal was. ‘Oké, wat denk jij dat we moeten doen?’

Jude staaarde naar de takken van de doornboom. ‘Wat als een van ons hem met stenen bekogelt terwijl de ander spart?’

‘Oké.’ Taryn krabbelde overeind en verzamelde stenen in de vouwen van haar rokken. ‘Hij zal toch niet kwaad worden?’

Jude schudde haar hoofd, maar ze begreep Taryns vraag. Wat als hij hen per ongeluk zou vermoorden?

‘Je moet kiezen op welke heuvel je bereid bent te sterven,’ had mam altijd tegen pap gezegd. Dat was een van die rare uitdrukkingen geweest waarvan volwassenen hadden verwacht dat zij die zou begrijpen, ook al sloegen ze nergens op. Net als ‘beter een vogel in de hand dan tien in de lucht’, ‘elke medaille heeft een keerzijde’ of het uiterst mysterieuze ‘de kat ziet de keizer wel aan’. Nu ze daadwerkelijk met een zwaard in haar hand op een heuvel stond, begreep ze die veel beter.

‘Neem je positie in,’ zei Jude.

Taryn klom onmiddellijk de doornboom in.

Jude controleerde de stand van de zon, terwijl ze zich afvroeg wat voor trucjes Madoc zou kunnen gebruiken. Hoe langer hij wachtte, hoe donkerder het zou worden. Hij kon in het donker zien, maar Jude en Taryn niet.

Uiteindelijk gebruikte hij geen enkele truc. Hij sprintte vanuit het

bos hun kant op, jankend alsof hij een leger van honderd soldaten aanvoerde.

Judes knieën knikten. Het is maar een spel, dacht ze wanhopig. Hoe dichterbij hij in de buurt kwam, hoe minder haar lichaam haar echter geloofde. Elk dierlijk instinct spoorde haar aan om te vluchten.

Hun strategie kwam haar belachelijk voor gezien hoe groot hij was en hoe klein zij waren, gezien hoe bang ze was. Ze dacht aan haar moeder die doodbloedde op de vloer, herinnerde zich de stank toen haar ingewanden zich leegden. De herinnering rommelde als donder door haar hoofd. Ze zou sterven.

Vlucht! schreeuwde haar lichaam haar toe. VLUCHT!

Nee, haar moeder had geprobeerd te vluchten.

Jude zette haar voeten stevig neer. Ze dwong zich ertoe de eerste positie aan te nemen, ook al beefden haar benen. Hij was in het voordeel omdat hij zijn vaart mee had, ook al moest hij de heuvel op rennen. Zijn snelheid minderde nauwelijks door de stenen die Taryn gooide.

Jude draaide zich vlug opzij, deed niet eens moeite om de eerste uithaal te blokkeren. Door achter de boom te gaan staan ontweek ze de tweede en de derde. Door de vierde belandde ze in het gras. Ze sloot haar ogen zodat ze de genadeklap niet hoefde te zien.

‘Je kunt iets innemen als er niemand kijkt, maar het verdedigen, zelfs al beschik je over elk mogelijk voordeel, is geen makkelijke taak,’ merkte Madoc met een lach op.

Ze deed haar ogen open en zag zijn uitgestoken hand.

‘Het is veel makkelijker om macht te verkrijgen dan om die te behouden.’

Ze werd overspoeld door opluchting. Het was toch maar een spel. Gewoon weer een les.

‘Dat was niet eerlijk,’ klaagde Taryn.

Jude zweeg. In Faerie was niets eerlijk. Zij verwachtte dat niet langer.

Madoc trok Jude overeind en sloeg een zware arm om haar schouder. Hij omhelsde zowel haar als haar tweelingzus. Zijn geur was die van rook en gedroogd bloed.

Jude ontspande zich tegen hem aan. Het voelde goed om te worden omhelsd. Zelfs door een monster.

De nieuwe opperkoning van Faerie hangt ontspannen op zijn troon, met zijn kroon brutaal schuin op zijn hoofd. Zijn lange bloedrode mantel die schurkachtig aandoet is op zijn schouders bevestigd en veegt over de vloer. Een oorbel schittert bij het topje van een puntoor. Zware ringen glinsteren bij zijn knokkels. Zijn meest opzichtige versiering is echter zijn zachte, ontevreden mond.

Daardoor ziet hij eruit als de eikel die hij is.

Ik sta naast hem, op de geëerde positie van hofmeester. Ik hoor de meest trouwe adviseur van opperkoning Cardan te zijn, dus dat is de rol die ik vervul in plaats van mijn echte rol: die van degene achter de troon, met de macht om hem te dwingen me te gehoorzamen mocht hij proberen me te bedriegen.

Ik speur de menigte af op zoek naar een spion van het Schaduwhof. Er is een briefje vanuit de Vergeteltoren onderschept, waarin Cardans broer gevangenzit, en dat wordt nu naar mij gebracht in plaats van naar de beoogde ontvanger.

En dat is slechts de zoveelste crisis.

Er zijn vijf maanden verstreken sinds ik Cardan heb gedwongen de troon van Elfhame te bestijgen als mijn koninklijke marionet, vijf maanden sinds ik mijn familie heb verraden, sinds mijn zus mijn kleine broertje naar het rijk der stervelingen heeft gebracht, weg van de kroon die hij had kunnen dragen, sinds ik het zwaard met Madoc heb gekruist.

Vijf maanden sinds ik langer dan een paar uur achter elkaar heb geslapen.

Het had me een goede ruil geleken, een Faerieruil zelfs: iemand die mij verachtte op de troon zetten zodat Eik buiten gevaar zou blijven. Het was spannend geweest om Cardan zodanig te misleiden dat hij me voor een jaar en een dag zou dienen, enerverend toen mijn plan slaagde. Toen had een jaar en een dag een eeuwigheid geleken, maar nu moet ik bedenken hoe ik hem nog langer in mijn macht kan houden en uit de problemen. Lang genoeg om Eik de kans te geven om iets te hebben wat ik niet heb gehad: een jeugd.

Nu lijkt een jaar en een dag niets voor te stellen.

Ondanks het feit dat ik Cardan met mijn eigen gekonkel op de troon heb gekregen, ondanks het feit dat ik plannetjes heb gesmeed om hem daar te houden, maak ik me zorgen omdat hij zich er zo op zijn gemak lijkt te voelen.

Faerieheersers zijn met het land verbonden. Zij zijn op de een of andere mystieke manier die ik niet volledig begrijp het levensbloed en het kloppende hart van hun rijk. Maar dat kan Cardan niet zijn, niet met zijn vastberadenheid om een lanterfant te zijn die niets van het echte bestuurlijke werk doet.

Zijn verplichtingen lijken vooral te bestaan uit het tolereren dat zijn met ringen versierde handen worden gekust en de verleidingen van het Volk te accepteren. Hij geniet daar ongetwijfeld van: de zoenen, het buigen en vleien. Dat hij van de wijn geniet staat vast. Keer op keer wil hij dat zijn met cabochon geslepen halfedelstenen versierde roemer met een lichtgroene vloeistof wordt gevuld. Alleen al door de geur duizelt het me.

Tijdens een rustig moment kijkt hij me aan en hij trekt een zwarte wenkbrauw op. ‘Heb je het naar je zin?’

‘Niet zo erg als jij,’ kaats ik terug.

Hoe erg hij me op school ook heeft gehaat, dat stelt niets voor vergeleken met nu. Er verschijnt een glimlach om zijn mond en zijn ogen blinken door verdorven voornemens. ‘Kijk toch naar ze, naar al je onderdanen. Het is jammer dat niemand weet wie hun echte heerser is.’

Mijn wangen worden warm bij het horen van zijn woorden. Het is zijn gave om van een compliment een belediging te maken, een steek die des te harder aankomt door de verleiding om die letterlijk op te vatten.

Ik heb bij zo veel feesten geprobeerd niet op te vallen. Nu ziet iedereen me, gehuld in kaarslicht, in een van de drie nagenoeg identieke zwarte wambuizen die ik elke avond draag met mijn zwaard Nachval bij mijn heup. Zij wervelen bij hun rondedansen en spelen hun liederen, drinken hun goudkleurige wijn en stellen hun raadsels en vervloekingen op terwijl ik vanaf het koninklijke podium naar ze kijk. Ze zijn prachtig en verschrikkelijk, en ze verachten mijn sterfelijkheid misschien, bespotten die misschien, maar ik sta hierboven en zij niet.

Natuurlijk is het verschil met me verstoppen niet zo groot. Misschien verberg ik me nu alleen maar in het openbaar. Ik kan echter niet ontkennen dat mijn huidige macht me een kick geeft, een stoot tevredenheid elke keer als ik eraan denk. Zag Cardan dat maar niet.

Als ik goed kijk zie ik mijn tweelingzus Taryn dansen met haar verloofde Locke. Locke, van wie ik ooit dacht dat hij misschien van mij hield. Locke, van wie ik ooit dacht dat ik van hem kon houden. Het is echter Taryn die ik mis. Op nachten als deze stel ik me voor dat ik van het podium spring en naar haar toe ga, om te proberen mijn keuzes aan haar uit te leggen.

Haar bruiloft is al over drie weken en we hebben nog steeds niet met elkaar gepraat.

Ik vind dat zij de eerste stap moet zetten. Ze heeft me voor gek gezet met Locke. Ik voel me nog altijd stom als ik naar ze kijk. Als zij haar excuses niet wil aanbieden, dan mag zij in elk geval degene zijn die doet alsof ze nergens haar excuses voor hoeft aan te bieden. Dat zou ik misschien zelfs nog accepteren.

Mijn blik volgt haar terwijl ze danst.

Ik doe geen moeite om Madoc op te sporen. Zijn liefde is een deel van de prijs die ik heb betaald om deze positie te bemachtigen.

Een kleine, verwerde Faerie met een bos zilverkleurig haar en een dieprode jas knielt voor het podium in afwachting van erkenning. Zijn manchetten zijn met edelstenen bezet en de mottenspeld die zijn mantel op zijn plek houdt heeft vleugels die uit zichzelf bewegen. Ondanks zijn onderdanige houding ligt er een gretige blik in zijn ogen.

Naast hem staan twee fletse leden van het bergvolk met lange ledematen en haar dat naar achteren wappert, al staat er geen zuchtje wind.

Dronken of nuchter, nu Cardan opperkoning is, moet hij luisteren naar de onderdanen die willen dat hij bij een probleem bemiddelt, klein of groot, of dat hij ze een gunst verleent. Ik begrijp niet waarom iemand zijn lot in zijn handen zou leggen, maar het barst van de grilligheid in Faerie.

Gelukkig ben ik er om mijn advies in zijn oor te fluisteren, zoals elke hofmeester dat zou doen. Het verschil is dat hij naar mij moet luisteren. En als hij een paar vreselijke beledigingen terug fluistert, tja, dan moet hij die in elk geval fluisteren.

Natuurlijk volgt dan de vraag of ik al deze macht verdien.

Ik neem me voor me niet te misdragen enkel en alleen voor mijn eigen vermaak. Dat moet toch ergens goed voor zijn?

‘Ah...’ Cardan leunt naar voren op zijn troon, waardoor zijn kroon wat lager over zijn voorhoofd zakt. Hij neemt een flinke teug van zijn wijn en glimlacht naar het trio. ‘Het moet wel ernstig zijn, dat jullie hiermee naar de opperkoning komen.’

‘U hebt wellicht al verhalen over mij gehoord,’ zegt de kleine Faerie. ‘Ik heb de kroon gemaakt die op uw hoofd rust. Ik word Grimsen de Smid genoemd en ben lange tijd in ballingschap geweest met de Elzenkoning. Zijn botten rusten nu, en er is een nieuwe Elzenkoning in Fairfort, net zoals er hier een nieuwe opperkoning is.’

‘Severin,’ zeg ik.

De smid kijkt me aan, duidelijk verrast dat ik heb gesproken, dan richt hij zijn blik opnieuw op de opperkoning. ‘Ik smeed u om me terug te laten keren naar het opperhof?’

Cardan knippert een paar keer met zijn ogen, alsof hij zich probeert te concentreren op de eiser voor hem. ‘Ben jij dan verbannen? Of heb je er zelf voor gekozen om te gaan?’

Cardan heeft me iets over Severin verteld, maar hij heeft het niet over Grimsen gehad. Ik heb natuurlijk van hem gehoord. Hij is de smid die de Bloedkroon voor Mab heeft gemaakt en die er betoveringen in heeft verwerkt. Er wordt verteld dat hij alles van metaal kan maken, zelfs levende dingen: metalen vogels die kunnen vliegen, metalen slangen die kronkelen en toeslaan. Hij heeft de twee zwaarden Hartzoeker en Harttrouw gemaakt, waarvan de een nooit mist en de ander alles kan doorklieven. Helaas heeft hij die voor de Elzenkoning gemaakt.

‘Ik had hem trouw gezworen, als zijn bediende,’ vertelt Grimsen. ‘Toen hij in ballingschap ging, moest ik gedwongen mee, waardoor ik ook in ongenade viel. Hoewel ik in Fairfort alleen prulletjes voor hem maakte, beschouwde uw vader me nog steeds als zijn dienaar. Nu zij allebei zijn overleden, snak ik naar toestemming om hier aan uw hof mijn thuis te maken. Straf mij niet langer en dan zal mijn loyaliteit aan u net zo groot zijn als uw wijsheid.’

Ik bekijk de kleine smid nauwkeuriger. Opeens ben ik er zeker van dat hij met woorden speelt, maar wat is het doel hiervan? Het verzoek komt oprecht over, maar als Grimsens nederigheid dat niet is, tja, gezien zijn roem is dat niet echt een verrassing.

Cardan lijkt blij te zijn met zo’n makkelijk verzoek. ‘Heel goed. Je

ballingschap is voorbij. Geef me je eed en dan zal het opperhof je verwelkomen.’

Grimsen maakt met een teatraal bezorgde uitdrukking op zijn gezicht een diepe buiging. ‘Nobele koning, u vraagt iets kleins en zeer redelijks van uw dienaar, maar ik, die heb geleden onder dergelijke geloften, ben niet genegen om die opnieuw af te leggen. Sta me dit toe... Gun me dat ik u mijn loyaliteit door mijn daden mag laten blijken, in plaats van me met woorden te binden.’

Ik leg mijn hand op Cardans arm, maar hij schudt mijn waar-schuwendende kneep van zich af. Ik zou iets kunnen zeggen en dan zou hij door mijn eerdere bevel gedwongen zijn om me in elk geval niet tegen te spreken, maar ik weet niet wat ik moet zeggen. De aanwezigheid van deze smid, hem voor Elfhame laten smeden, dat is niet niks. Dat is misschien het gebrek aan een eed waard.

Maar toch... iets in Grimsens blik komt me een beetje te zelfge-noegzaam over. Hij is iets te zeker van zichzelf. Ik vermoed dat het een truc is.

Cardan spreekt voor ik er verder over na kan denken. ‘Ik accep-teer je voorwaarde. Ik zal je zelfs een gunst bewijzen. Er staat een oud gebouw met een smederij aan de rand van het paleisterrein. Dat is voor jou en daarbij krijg je zo veel metaal als je maar nodig hebt. Ik kijk uit naar wat je voor ons zult maken.’

Grimsen maakt een diepe buiging. ‘Ik zal uw vriendelijkheid niet vergeten.’

Dit bevalt me niet, maar misschien ben ik te voorzichtig. Mis-schien ligt het aan het feit dat ik de smid niet mag. Er is weinig tijd om daarover na te denken want de volgende eiser komt naar voren.

Het is een oude kol, machtig genoeg dat de lucht om haar heen lijkt te knetteren door de kracht van haar magie. Ze heeft vingers als twijgjes, haar in de kleur van rook en een neus als het blad van een zeis. Om haar keel draagt ze een ketting van stenen. Op elke kraal zijn spiralen gesneden die je blik vangen en je lijken te mis-

leiden. Als ze beweegt, golft haar zware gewaad om haar heen. Ze heeft klauwen als die van een roofvogel in plaats van voeten.

‘Jonge koning,’ zegt de kol. ‘Moeder Merg brengt u geschenken.’

‘Uw trouw is alles wat ik nodig heb,’ merkt Cardan op luchtige toon op. ‘Voor nu.’

‘O, ik heb de kroon trouw gezworen, hoor.’ Ze reikt in een van haar zakken en haalt een lap stof tevoorschijn die zwarter dan de nachtlucht lijkt te zijn, zo zwart dat die het licht eromheen lijkt op te zuigen. Het materiaal glibbert over haar hand. ‘Maar ik ben helemaal hierheen gekomen om u een zeldzame beloning te overhandigen.’

Het Volk houdt er niet van een ander iets schuldig te zijn, vandaar dat ze een gunst niet slechts met een bedankje zullen accepteren. Geef ze een haverkoek, en dan vullen ze een van de kamers in je huis met graan. Ze betalen te veel om ervoor te zorgen dat de schuld in jouw hoek ligt. En toch, er wordt steevast een eerbetoon aan opperkoningen gebracht: goud, diensten, zwaarden met namen. Dat soort dingen noemen we normaal gesproken geen geschenken of beloningen.

Ik weet niet wat ik van haar toespraak moet vinden.

Haar stem klinkt als het spinnen van een kat. ‘Mijn dochter en ik hebben dit van spinnenzijde en nachtmerries geweven. Een kledingstuk dat hiervan is gemaakt kan een scherp lemmet afweren en toch zo zacht als een schaduw op de huid aanvoelen.’

Cardan fronst, maar zijn blik wordt steeds opnieuw naar de wonderbaarlijke stof getrokken. ‘Ik moet zeggen dat ik nog nooit iets dergelijks heb gezien.’

‘Dan accepteert u wat ik u wil schenken?’ vraagt ze met een sluwe glans in haar ogen. ‘Ik ben ouder dan uw vader en uw moeder, ouder dan de stenen van dit paleis, zo oud als de botten van de aarde. Hoewel u de opperkoning bent, wil Moeder Merg uw belofte horen.’

Cardan vernauwt zijn ogen tot spleetjes. Hij ergert zich aan haar,

dat zie ik. Er zit een addertje onder het gras, maar nu weet ik wat het is.

Ik neem het woord. ‘U zei “geschenken”, maar u hebt ons alleen uw schitterende stof laten zien. Ik weet zeker dat de kroon uw geschenk graag zou willen hebben, als dat vrijelijk wordt gegeven.’

Haar blik rust nu op mij, haar ogen zijn zo hard en kil als de nacht. ‘En wie ben jij om voor de opperkoning te spreken?’

‘Ik ben zijn hofmeester, Moeder Merg.’

‘Laat u dit sterfelijke meisje voor u antwoorden?’ vraagt ze aan Cardan.

Hij kijkt me langere tijd zo minachtend aan dat ik mijn wangen voel gloeien, maar dan krullen zijn mondhoeken op. ‘Ik denk het wel,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Ze vindt het leuk om me uit de problemen te houden.’

Ik verbijt me als hij Moeder Merg heel kalmpjes aankijkt.

‘Ze is slim zat.’ De kol spuugt de woorden uit alsof ze een vloek vormen. ‘Heel goed, de stof is van u, majesteit. Ik geef u die vrijelijk. Die geef ik u en verder niets.’

Cardan leunt naar voren alsof hij een grapje met haar wil delen. ‘O, vertel me de rest. Ik hou van trucjes en listen, ook als ik er zelf bijna in ben getuind.’

Moeder Merg verplaatst haar gewicht van de ene geklauwde poot naar de andere, het eerste teken van nervositeit. Zelfs voor een kol met botten zo oud als zij ze beweert te hebben is de toorn van een opperkoning gevaarlijk. ‘Heel goed. Als u alles wat ik u wilde schenken had geaccepteerd, dan was u aan een geas gebonden geweest waardoor u alleen met een wever van de stof in mijn handen had kunnen trouwen: met mij... of mijn dochter.’

Een koude rilling loopt langs mijn rug bij de gedachte aan wat er dan had kunnen gebeuren. Had de opperkoning van Faerie tot zo’n huwelijk kunnen worden gedwongen? Daar was toch zeker een uitweg voor geweest? Ik denk aan de laatste opperkoning, die nooit was getrouwd.